

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Cezariusz Baćkowski

Sędziowie: SA Bogusław Tocicki (spr.)

SA Piotr Kaczmarek

Protokolant: Magdalena Szymczak

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) we W. F. K.

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2022 r.

sprawy V. T. oskarżonego o czyn z:

art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 17 stycznia 2022 r. sygn. akt III K 308/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, że oskarżony V. T. dopuścił się przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., przypisanego mu w punkcie I części rozstrzygającej, w warunkach recydywy opisanych w punkcie I części wstępnej i kwalifikację prawną tego przestępstwa uzupełnia o przepis art. 64 § 1 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego V. T. utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu kary 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 czerwca 2021r. od godz. 21.55 do dnia 05 maja 2022r.;

IV. zwalnia oskarżonego V. T. od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 94/22	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

<p>przypadku. Podać liczbę załączników:</p>	<p>(załączniki włączono do formularza uzasadnienia w punkcie 1.3)</p>	
<p>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</p>		
<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17 stycznia 2022 r. sygn. akt III K 308/21</p>		
<p>1.2. Podmioty wnoszące apelacje</p>		
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>		
<p># oskarżyciel pośilkowy</p>		
<p># oskarżyciel prywatny</p>		
<p># obrońca oskarżonego</p>		

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia – apelacja Prokuratora (...) oraz obrońcy z wyboru oskarżonego V. T., adw. Ł. B.			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka												
#	art. 439 k.p.k.												
#	brak zarzutów												
1.4. Wnioski													
#	uchylenie	#	zmiana										
<p><u>ZAŁĄCZNIK</u> <u>Nr 1</u></p> <table border="1" data-bbox="124 1326 327 1975"> <tr> <td colspan="3">1.3. Granice zaskarżenia – apelacja Prokuratora (...)</td> </tr> <tr> <td>Kolejny numer załącznika</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>Podpis Prokurator wnoszący apelację</td> <td></td> <td></td> </tr> </table>					1.3. Granice zaskarżenia – apelacja Prokuratora (...)			Kolejny numer załącznika			Podpis Prokurator wnoszący apelację		
1.3. Granice zaskarżenia – apelacja Prokuratora (...)													
Kolejny numer załącznika													
Podpis Prokurator wnoszący apelację													

Rozstrzygnięcie,
brak całości
rozstrzygnięcia
albo do
ustalenia
którego
dotyczy
apelacja
przestępstwa
z
art.
156
§
1
pkt
2
k.k.
przez
zakwalifikowanie
tego
czynu
w
zw.
z
art.
64
§
1
k.k.
oraz
co
do
orzeczonej
oskarżonemu
kary
w
wymiarze
5
lat
pozbawienia
wolności.

1.3.1.
Kierunek
i
zakres
zaskarżenia

# na korzyść	# w korzyści		
# na niekorzyść			
# w części	# co do winy		
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów		

	prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania	

	albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	zmiana	

ZAŁĄCZNIK
Nr 2

1.3. Granice zaskarżenia – apelacja obrońcy z wyboru oskarżonego	
<u>V.</u>	
<u>T.</u>	
<u>adw.</u>	
<u>L.</u>	
<u>B.</u>	
Kolejny numer załącznika	

Podmiot wnoszący apelację	Adw. obrony oskarżonego V. T., adw. Ł. B.
Rozstrzygnięcie, braku części rozstrzygnięcia albo orzeczonej ustaleni, z którego dotyczy apelacja	Wzysgnięcie, braku części rozstrzygnięcia albo orzeczonej ustaleni, z którego dotyczy apelacja 5 lat pozbawienia wolności.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# na niekorzyść
# w części	# co do winy
#	co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza

	<p>przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd</p>

	w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
#	art. 439 k.p.k.
#	brak zarzutów

1.4. Wnioski					
#	uchyłeniemia				
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		V. T.	Popelnienie przez oskarżonego V. T. przestępstwa z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., opisanego w części wstępnej wyroku, polegającego na tym, że w dniu 11 czerwca 2021 roku we W., w mieszkaniu przy ul. (...) narażając D. D. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego	Dowody przedstawione i omówione na stronach 1-6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.	k. 433-435v

uszczerbku na zdrowiu, ugodził ją w podbrzusze nożem o długości ostrza 12 cm, czym spowodował u niej ranę kłutą podbrzusza prawego drażącą do jamy brzusznej i powodującą dwie rany kłute w obrębie wstępnicy i jedną ranę kłutą jelita czczego oraz krwiak powłok brzucha, stanowiące ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gostyniu II Wydział Karny z dnia 12 września 2016r. w sprawie II K 257/16 za przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, objętą następnie karą łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności

			<p>orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej XII Wydział karny z dnia 25 kwietnia 2019r. w sprawie XII 8/19, którą odbywał w okresie od 25 maja 2018r. do 6 maja 2020r. Opis przestępstwa oraz ustalenia faktyczne przedstawione przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dawały podstawę do przyjęcia, że oskarżony V. T. działał w zamiarze ewentualnym, a nie bezpośrednim.</p>		
2.		V. T.	<p>Przed popełnieniem przypisanego wyżej przestępstwa, oskarżony V. T. był uprzednio dwukrotnie karany za przestępstwa umyślne, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gostyniu z dnia 12 września 2016r. sygn. akt</p>	<p>zapytania o karalność odpisy wyroków</p>	<p>k. 338-340, 463-465 k. 230-231, 233, 234</p>

II K – 257/16,
za przestępstwo
z art. 280 § 1
k.k. na karę 2
lat pozbawienia
wolności, objętą
następnie karą
łącną 2 lat
i 2 miesięcy
pozbawienia
wolności
orzeczoną
wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego dla
Wrocławia –
Fabrycznej z
dnia 25 kwietnia
2019r. sygn. akt
XII K – 8/19,
którą odbywał w
okresie od 25
maja 2018r. do 6
maja 2020r.

Przestępstwo z
art. 280 § 1
k.k. popełnione
w postaci groźby
użycia przemocy
w celu
zawładnięcia
mieniem
pokrzywdzonej,
objęte wyrokiem
Sądu
Rejonowego w
Gostyniu z dnia
12 września
2016r. sygn. akt
II K – 257/16,
było podobne
do przestępstwa
przypisanego
oskarżonemu V.
T. w niniejszym
postępowaniu,
gdzie popełnił
przestępstwo z
art. 156 § 1 pkt.

2 k.k. w zw.
z art. 64 § 1
k.k., z użyciem
przemocy.

Oskarżony V. T.
ma 27 lat. Jest
bezdzielnym
kawalerem.

Pochodzi z
niepełnej
rodziny, po
rozwodzie
rodziców, przy
czym ojciec
nadużywał
alkoholu,
stosował
przemoc wobec
rodziny. Ojciec
obecnie nie
żyje. Oskarżony
jest obywatelem
Ukrainy, jednak
od wielu lat
mieszka w
Polsce i
swobodnie
posługuje się
językiem
polskim w
mowie i piśmie.

Posiada
wykształcenie
gimnazjalne bez
wyuczonego
zawodu. Przed
zatrzymaniem
utrzymywał się z
prac
dorywczych.

Przed
osadzeniem
mieszkał z
partnerką. Nie
przebywał w
ośrodkach
szkolno-
wychowawczych
ani zakładach

poprawczych.
Nie był leczony psychiatrycznie.
Odbył terapię w 2018 r.
- uzależnienie mieszane.

Oskarżony V. T. nie jest i był chory psychicznie w krytycznym czasie. Nie jest upośledzony umysłowo, nie ujawnia zakłóceń czynności psychicznych.
Nie rozpoznano u niego uzależnienia od alkoholu, choć w 2018r. odbył terapię od uzależnienia mieszanego, a ewentualne uzależnienie nie miałyby znaczenia dla oceny poczytalności oskarżonego.

Oskarżony V. T. w krytycznym czasie nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i

pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k., a aktualny stan jego zdrowia pozwala na udział w toczącym się postępowaniu i prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Podczas tymczasowego aresztowania w okresie od 12 czerwca 2021r. do 5 maja 2022r. oskarżony V. T. zyskał pozytywną opinię z Aresztu Śledczego we W.. Przestrzegał zasad regulaminowych oraz porządku wewnętrznego jednostki penitencjarnej, nie sprawiał problemów wychowawczych. Wobec przełożonych przyjmował postawę regulaminową, układał poprawne relacje z innymi osadzonymi i nie odnotowano konfliktów z jego udziałem.

		<p>Nie przejawiał zachowań agresywnych i autoagresywnych. Nie był nagradzany regulaminowo. Został ukarany dyscyplinarnie naganą za uszkodzenie drabinki przymocowanej do łóżka. Nie deklarował przynależności do podkultury przestępczej i dystansował się od jej negatywnych przejawów. Deklarował krytyczny stosunek do przypisanego przestępstwa.</p>	
wywiad środowiskowy	k. 284-286		
opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna	k. 290-301		
opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego we W.	k. 477-478		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	V. T.	<p>Domaganie się przez prokuratora uznania, że Sąd Okręgowy pominął istotne okoliczności obciążające, takie jak: warunki uprzednią karalność, motywację, sposób działania sprawcy, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, które to okoliczności winny skutkować orzeczeniem kary w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Domaganie się przez obrońcę oskarżonego uznania, że Sąd Okręgowy pominął istotne okoliczności łagodzące w szczególności wszystkie dyrektywy wymiaru kary zawartych w</p>	Dowody przedstawione i omówione na stronach 1-6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z rekonstrukcją stanu faktycznego.	k. 433-435v	

		art. 53 k.k., co winno skutkować obniżeniem orzeczonej kary do 3 lat pozbawienia wolności.		
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Związłe o powodach uznania dowodu		
	Należało w pełni zaakceptować rekonstrukcję stanu faktycznego przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu na stronach 1-6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 433-435v) wraz z powołanymi tam dowodami pozwalającymi na rekonstrukcję tego stanu faktycznego. Były to w szczególności wymienione tam zeznania świadków:	Należało także w pełni zaakceptować ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego V. T. (k. 119-120, 133-136, 140-141, 347-348, 413v-414) na tle pozostałych przedstawionych wyżej dowodów. Najbardziej istotne dla rekonstrukcji stanu faktycznego były zeznania świadków: pokrzywdzonej D. D. (k. 6-11, 49-52, 182-183,		

<p> pokrzywdzonej D. D. (k. 6-11, 49-52, 182-183, 415-415v), M. U. (k. 24-25, 416v), M. P. (k. 417v), E. B. (k. 28-29, 418v), Ł. M. (k. 100-101), W. Ż. (k. 103-104, 418), Ł. D. (k. 334) i M. K. (k. 336, 418v), uzupełnione częściowo wyjaśnieniami oskarżonego V. T. (k. 119-120, 133-136, 140-141, 347-348, 413v-414), a także wynikami śledczych ogłędzin mieszkania (k. 14-16b), wynikami przeszukania mieszkania (k. 43-47, 110-194) oraz zatrzymania rzeczy (k. 51-53), notatkami urzędowymi (k. 17, 22), analizą wiadomości tekstowych D. D. do M. U. (k. 27-28), wynikami ogłędzin nagrania (...) (k. 35-39), wynikami ogłędzin telefonu (k. 54-99), wynikami </p>	<p> 415-415v), M. U. (k. 24-25, 416v), M. P. (k. 417v), E. B. (k. 28-29, 418v), Ł. M. (k. 100-101), W. Ż. (k. 103-104, 418), Ł. D. (k. 334) i M. K. (k. 336, 418v), uzupełnione częściowo wyjaśnieniami oskarżonego V. T. (k. 119-120, 133-136, 140-141, 347-348, 413v-414), a także wynikami śledczych ogłędzin mieszkania (k. 14-16b), wynikami przeszukania mieszkania (k. 43-47, 110-194) oraz zatrzymania rzeczy (k. 51-53), notatkami urzędowymi (k. 17, 22), analizą wiadomości tekstowych D. D. do M. U. (k. 27-28), wynikami ogłędzin nagrania (...) (k. 35-39), wynikami ogłędzin telefonu (k. 54-99), wynikami okazania rzeczy (k. 186-187), a przede </p>
---	--

okazania rzeczy (k. 186-187), a przede wszystkim dokumentacją medyczną dot. pokrzywdzonej D. D. (k. 12, 177) oraz opiniami sądowo – lekarskimi (k. 121-123, 188-194, 416), opinią Laboratorium Zakładu (...) (k. 311-327) i opinią daktyloskopijną (k. 236-241).	wszystkim dokumentacją medyczną dot. pokrzywdzonej D. D. (k. 12, 177) oraz opiniami sądowo – lekarskimi (k. 121-123, 188-194, 416), opinią Laboratorium Zakładu (...) (k. 311-327) i opinią daktyloskopijną (k. 236-241), uzupełnione wyjaśnieniami oskarżonego V. T. (k. 119-120, 133-136, 140-141, 347-348, 413v-414).
Podstawę ustaleń faktycznych dawały także dowody w postaci: protokołu zatrzymania V. T. (k. 2-3), dane o karalności oskarżonego (k. 338-340, 463-465), odpisy wyroków (k. 230-231, 233, 234), wywiad środowiskowy dot. oskarżonego V. T. (k. 284-286), opinia psychiatryczno-psychologiczna (k. 290-301) oraz opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego we W. (k. 477-478).	Wskazane dowody jednoznacznie potwierdziły popełnienie przez oskarżonego V. T. przestępstwa z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., opisanego w części wstępnej wyroku, polegającego na tym, że w dniu 11 czerwca 2021 roku we W., w mieszkaniu przy ul. (...) narażając D. D. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego

uszczerbku na zdrowiu, ugodził ją w podbrzusze nożem o długości ostrza 12 cm, czym spowodował u niej ranę kłutą podbrzusza prawego drażącą do jamy brzusznej i powodującą dwie rany kłute w obrębie wstępnicy i jedną ranę kłutą jelita czczego oraz krwiak powłok brzucha, stanowiące ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gostyniu II Wydział Karny z dnia 12 września 2016r. w sprawie II K 257/16 za przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, objętą następnie karą łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności

		<p>orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej XII Wydział karny z dnia 25 kwietnia 2019r. w sprawie XII 8/19, którą odbywał w okresie od 25 maja 2018r. do 6 maja 2020r.</p> <p>Opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna (k. 290-301) potwierdziła jednoznacznie działanie oskarżonego V. T. w pełnej poczytalności i brak warunków z art. 31 § 1 i 2 k.k.</p>	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

<p>Wyjaśnienia oskarżonego V. T. (k. 119-120, 133-136, 140-141, 347-348, 413v-414) były wiarygodne w zakresie przypisanego mu dokonania w zamiarze ewentualnym ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej D. D. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, czyli z skutku z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., natomiast niewiarygodne co do tego, że pokrzywdzona doznała obrażeń od noża przypadkowo podczas pracy w kuchni.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego V. T., w których przyznał się do popełnienia zarzuconego przestępstwa były wiarygodne. Natomiast zachowanie oskarżonego bezpośrednio po zdarzeniu, w trakcie wezwania pogotowia ratunkowego i relacji wobec policjantów przybyłych na miejsce zdarzenia, wskazywały, iż oskarżony V. T. przekonywać pokrzywdzoną, aby nie ujawniła jego przestępczego zachowania. Pokrzywdzona D. D. rzeczywiście początkowo to zachowanie oskarżonego ukrywała, przekonywana przez niego samego i matkę oskarżonego, M. P., o czym świadczą nie tylko zeznania samej pokrzywdzonej D. D. (k. 6-11, 49-52, 182-183, 415-415v),</p>	
---	---	--

		<p>częściowo zeznania świadka M. P. (k. 417v) i wyjaśnienia oskarżonego V. T. (k. 119-120, 133-136, 140-141, 347-348, 413v-414), lecz przede wszystkim dowody w postaci: analizy wiadomości tekstowych D. D. do M. U. (k. 27-28), wyniki oględzin nagrania (...) (k. 35-39) i wyniki oględzin telefonu (k. 54-99).</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut apelacji Prokuratora (...)		
1.	Zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, a to art. 64 § 1 k.k. polegającej na niezasadnym wyeliminowaniu z kwalifikacji prawnej przypisanego V.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>T. czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w tym przepisie na skutek błędnego przyjęcia, że przestępstwo przypisane oskarżonemu nie jest przestępstwem podobnym do przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., za które był już skazany, podczas gdy właściwa interpretacja definicji przestępstwa podobnego zawartej w art. 115 § 3 k.k. uzasadnia przyjęcie, że oskarżony przypisanego mu czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. dopuścił się w warunkach działania określonego w art. 64 § 1 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Zarzut apelacji Prokuratora (...) w tym zakresie był w pełni zasadny, gdyż Sąd Okręgowy we Wrocławiu całkowicie błędnie wyeliminował z przypisanego oskarżonemu V. T. przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w warunkach działania określonego w art. 64 § 1 k.k. Nieprawidłowe bowiem było wnioskowanie Sądu I instancji, że przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., za które oskarżony został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gostyniu z dnia 12 września 2016 r. w sprawie II K 257/16, nie jest przestępstwem podobnym do czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. z uwagi na odmienny przedmiot ochrony, a także różny sposób działania.

W swojej apelacji, oskarżyciel publiczny

słusznie argumentował, że definicja legalna zawarta w dyspozycji art. 115 § 3 k.k. nakazuje uznać, że podobieństwie przestępstw przesądzają trzy niezależne i wyczerpujące kryteria, a mianowicie: tożsamość rodzajowa, zastosowanie przemocy lub groźby jej użycia oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym dla stwierdzenia podobieństwa przestępstw wystarczy spełnienie choćby jednego z tych kryteriów (por. wyrok SN z dnia 30 czerwca 2009r. sygn. V K – 71/09, LEX nr 512076).

Przypisane oskarżonemu V. T. przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., popełnione na szkodę pokrzywdzonej D. D., skierowane przeciwko dobru chronionemu

(zdrowiu
człowieka),
niewątpliwie
zostało
popelnione z
użyciem
przemocy,
natomiast
popelnione
przez niego
w przeszłości
przestępstwo z
art. 280 § 1
k.k., za które V.
T. został skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Gostyniu z dnia
12 września 2016
r. w sprawie II K
257/16 popelnił
grożąc użyciem
przemocy w celu
zawładnięcia
cudzym życiem.
Wyrokiem z dnia
12 września 2016
r. Sąd Rejonowy
w Gostyniu,
sygn. akt II K
– 257/16 uznał
oskarżonego V.
T. za winnego
przestępstwa
z art. 280 § 1 k.k.
polegającego na
tym, że „grożąc
pokrzywdzonej
pozbawieniem
życia lub
spowodowania
obrażeń ciała
poprzez
skierowanie w
jej stronę broni
śrutowej marki
B., zabrał w celu
przywłaszczenia
pieniądze w

kwocie 1.550 zł (...)

Jak stwierdził jednoznacznie Sąd Najwyższy w powołanej przez oskarżyciela publicznej uchwale z dnia 23 października 2002r. I KZP 33/02: „Przepis art. 115 § 3 k.k., stanowiąc, że przestępstwami podobnymi są m.in. przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia, nie wymaga, aby porównywane przestępstwa były przestępstwami, do których ustawowych znamion należy stosowanie przemocy lub groźby jej użycia. Należy zatem przyjmować podobieństwo przestępstw także wtedy, gdy zastosowana przemoc lub groźba jej użycia pozostają poza zakresem znamion popełnionych przestępstw, ale faktycznie zostały one zrealizowane w warunkach

wystąpienia takiego sposobu działania, który powinien być objęty opisem przypisanego sprawcy czynu”. (OSNKW 2002, z. 11-12, poz. 93). Ostatecznie jasne wskazanie co do podobieństwa przestępstw odnajdujemy w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2006r. V K 442/05, w którym nie tylko w pełni podzielono tezy przedstawionej wyżej uchwały, lecz stwierdzono jednoznacznie, że „**w wypadku ustalenia, że jedno z porównywanych przestępstw zostało popełnione z użyciem przemocy, drugie zaś z groźbą jej użycia należy przyjąć, iż przestępstwa te są podobne w rozumieniu art. 115 § 3 k.k.**” (LEX nr 186972).

Wniosek		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że czyn opisany w części rozstrzygającej oskarżony V. T. popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gostyniu z dnia 12 września 2016r. w sprawie II K 257/16, za przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności, objętą następnie karą łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 25 kwietnia 2019r. w sprawie XII K 8/19, którą odbywał w okresie od 25 maja 2018r. do 6 maja 2020r., jak również przyjęcie za</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>podstawę prawną skazania za czyn opisany w części rozstrzygającej art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek apelacji Prokuratora (...) o zmianę zaskarżonego wyroku, przez uznanie działania oskarżonego V. T. w warunkach art. 64 § 1 k.k., był w pełni zasadny. Mając powyższe na uwadze, zmieniono zaskarżony wyrok przyjmując, że oskarżony V. T. dopuścił się przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., przypisanego mu w punkcie I części rozstrzygającej, w warunkach recydywy opisanych w punkcie I części wstępnej i</p>	

<p>kwalfikację prawną tego przestępstwa uzupełniając o przepis art. 64 § 1 k.k.</p>		
<p>Zarzut apelacji Prokuratora (...)</p>		
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu V. T. kary 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności za czyn opisany w części dyspozytywnej, co nastąpiło na skutek wyeliminowania z opisu czynu popełnienia go w warunkach powrotu do przestępstwa przewidzianego w art. 64 § 1 k.k., a tym samym niedostatecznego uwzględnienia wszelkich okoliczności, w tym obciążających, a w szczególności działania w warunkach recydywy specjalnej podstawowej, motywacji, sposobu działania sprawcy, wysokiego stopnia społecznej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>szkodliwości czynu, właściwości i warunków osobistych sprawcy, co w konsekwencji sprawia, że tak orzeczona kara jest rażąco łagodna i nie spełnia przypisanych jej celów w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, a co spełniałaby kara wnioskowana przez oskarżyciela publicznego w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>I. Odnosząc się do apelacji Prokuratora (...) należy zdecydowanie odrzuć zarzuty o rażącej niewspółmierności kary 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, po zastosowaniu nadzwyczajnego</p>		

złagodzenia
kary.

W pierwszej
kolejności należy
zważyć na to, że
w swojej apelacji
prokurator
przedstawił jako
okoliczności
obciążające,
właśnie
okoliczności
odnoszące się
do ustawowych
znamion
przypisanego
oskarżonemu
przestępstwa z
art. 156 § 1 pkt 2
k.k., co nie było
w prawidłowe.
Okoliczności te,
zostały już
bowiem
uwzględnione
przez
ustawodawcę w
rozmiarze
sanekcji karnej za
te przestępstwa.

Ustawowe
zagrożenie
sanekcją karną
za wymienione
przestępstwa
odzwierciedlało
ustalony przez
ustawodawcę
stopień
karygodności tej
kategorii czynów
zabronionych, a
zatem wyrażało
zatem
abstrakcyjne
przekonanie
ustawodawcy o
granicach

społecznej
szkodliwości
danego
przestępstwa,
nagminności
tego rodzaju
przestępstw oraz
względach
prewencyjnych
w zakresie
zapobiegania
przestępstw i
względach na
społeczne
oddziaływania
kar przez
ustanowienie
odpowiednio
wysokiej sankcji
karnej. Z tych
powodów nie
można było
traktować, jako
obciążających,
okoliczności
odnoszących się
do ustawowych
znamion
przestępstwa, a
mianowicie tego,
że oskarżony
dopuścił się
czynu godzącego
najważniejsze
dobro chronione
prawem jakim
jest zdrowie i
życie człowieka
i fakt, że
jego działania
skutkowały
chorobą realnie
zagrożającą
życiu
pokrzywdzonej.
Te elementy
przestępstw
stanowiły ich
istotę, a bez
akceptacji

ustawowych
znamion
przestępstwa
(akceptowania
wyszukiwania
miejsc
przestępstw i
sposobu ich
dokonania, z
zamiarem
bezpośrednim)
nie byłoby w
ogóle mowy o
realizacji ich
ustawowych
znamion).

Jak słusznie
wskazywano w
orzecznictwie
Sądu
Najwyższego i
sądów
powszechnych,
„okoliczności
należące do
znamion danego
przestępstwa nie
mogą być w
zasadzie
traktowane jako
okoliczności
wpływające na
zaostrenie lub
złagodzenie
kary.

Okoliczności te
mogą być jednak
traktowane jako
wpływające na
wymiar kary
wtedy, gdy w
rachubę
wchodzą
okoliczności
podlegające
stopniowaniu co
do ich nasilenia
(np. stopień
nietrzeźwości),

jakości (np. stopień spowodowanego kalectwa) lub nagromadzenia. W wypadku skazania za przestępstwo na podstawie dwóch lub więcej zbiegających się przepisów okoliczności stanowiące znamiona przestępstw określonych w tych przepisach mogą być uznane za obciążające, z wyłączeniem tych, które mieszczą się w przepisie, na którego podstawie wymierzono karę" (wyrok SN z 18 grudnia 1974 r., sygn. V KR - 341/74, OSNKW 1975, Nr 2, poz. 25).

Na tę kwestię zwracał także wielokrotnie uwagę Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wywodząc, że okoliczności, które stanowią znamiona czynu zabronionego przez ustawę karną i zostały już uwzględnione

przez ustawodawcę przy określaniu granic ustawowego zagrożenia (sankcji karnej), nie mogą być traktowane dodatkowo jako okoliczności wpływające na wymiar kary w ramach tej właśnie sankcji, chyba że podlegają stopniowaniu co do nasilenia lub jakości (por. wyrok SA we Wrocławiu z 9 maja 2012 r., sygn. II AKa - 112/12, LEX nr 1164207 oraz wyrok SA we Wrocławiu z 14 października 2005 r., sygn. II AKa - 256/05, OSA 2006, z. 2, poz. 7).

Orzekając karę, Sąd Okręgowy we Wrocławiu respektował granice ustawowego zagrożenia karą za przypisane przestępstwo, wymierzając tę karę znacząco powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

II. Absolutnie nie można się zgodzić z konstatacją autora apelacji, jakoby przypisane oskarżonemu V. T. przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. (popelnione w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k.) zostało przez niego popelnione z zamiarem bezpośrednim. Wbrew stanowisku prokuratora, takich ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie poczynił, a motywy przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie zawierały ustaleń o działaniu oskarżonego z zamiarem bezpośrednim spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Co więcej, zarówno opis przestępstwa w akcie oskarżenia prokuratora, jak i w części

wstępnej i rozstrzygającej wyroku, także nie zawierał danych o działaniu oskarżonego V. T. z zamiarem bezpośrednim spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., to znaczy aby chciał on wywołać u pokrzywdzonej D. D. chorobę realnie zagrażającą życiu.

Opis przestępstwa przypisanego przez Sąd I instancji oskarżonemu V. T. niewątpliwie uzasadnia przyjęcie jego działania wyłącznie z zamiarem ewentualnym co do czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., przy czym warto odnotować, że określenie o „bezpośredniości” zarówno w sentencji wyroku, jak i w jego uzasadnieniu Sąd Okręgowy we Wrocławiu odnosił

wyłącznie do
narażenia
pokrzywdzonej
D. D. na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo

utraty życia
albo ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu,

natomiast nie
poczynił ustaleń
faktycznych o
zamiarze
bezpośrednim
co do ugodzenia
jej w podbrzusze
nożem o
długości ostrza
12 cm, czym
spowodował u
niej ranę klutą
podbrzusza
prawego drążącą
do jamy
brzuszej i
powodującą
dwie rany klute
w obrębie
wstępnicy i
jedną ranę klutą
jelita czczego
oraz krwiak
powłok brzucha,
stanowiące
ciężki
uszczerbek na
zdrowiu w
postaci choroby
realnie
zagrożającej
życiu.

Wobec kierunku
wniesionych
apelacji, a
szczególnie
zakresu apelacji
wniesionej przez
prokuratora,

wprawdzie na niekorzyść, lecz bez zarzucenia braku oczekiwanych przez oskarżyciela publicznego ustaleń faktycznych co do zamiaru bezpośredniego przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. albo obrazy prawa procesowego (art. 413 § 1 lub 2 k.p.k.) przez brak dokładnego określenia przypisanego przestępstw, nie było możliwe skorygowanie opisu przestępstwa przypisanego oskarżonemu V. T. i zmiany ustaleń faktycznych, że działał on w zamiarze bezpośrednim.

Jak słusznie wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, opis czynu, o którym mowa w art. 413 § 2 pkt 1 k.k., może być dokonany w języku ogólnym, niekoniecznie w języku ściśle prawniczym.

Istotne jest tylko, aby odpowiadał pełnemu zespołowi znamion przewidzianych w przepisie określającym dany typ czynu zabronionego. Niekiedy w opisie czynu brak jest sformułowania wiernie przytaczającego określone znamię danego czynu, jednak analiza tego opisu prowadzi do wniosku, że chociaż wprost niewyrażone, wspomniane znamię w opisie jest zawarte (por. postanowienie SN z 8.05.2018 r., sygn. II KK 29/18, LEX nr 2495959). Zgodnie z treścią art. 413 § 2 k.k. nie jest konieczne w opisie czynu przypisanego sprawcy używanie słów określających poszczególne znamiona typu czynu zabronionego. Chodzi natomiast o to, aby opis czynu

odpowiadał
znaczeniu
wszystkich
znamion
ustawowych
konkretnego
przestępstwa,
wystarczające
jest więc
posłużenie się
takimi
sformułowaniami,
które w sposób
niebudzący
wątpliwości
odpowiadają
treści
poszczególnych
znamion
przypisanego
sprawcy czynu
zabronionego
(por. wyrok
SN z 4.10.2018
r., sygn. II
KK 57/18, LEX
nr 2572097).
Poglądy te
podzielono w
piśmiennictwie
(por. Świecki
Dariusz (red.),
Kodeks
postępowania
karnego. Tom
I. Komentarz
aktualizowany,
LEX/el. 2022,
teza 12 do art.
413 k.p.k.).

Wspomniane
kryteria spełnia
zaskarżony
wyrok, nie
pozostawiając
wątpliwości co
do tego, że opis
przestępstwa
przypisanego

przez Sąd I instancji oskarżonemu V. T. niewątpliwie uzasadnia przyjęcie jego działania wyłącznie z zamiarem ewentualnym co do czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

III. Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary sformułowanego w apelacji prokuratora, a następnie rozwiniętego w uzasadnieniu apelacji, należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że wielokrotnie zwracano uwagę w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, jaki kryteria muszą być spełnione, aby uznać karę za rażąco niewspółmierną. W wyroku Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 9 stycznia 1973r., sygn. V KRN – 474/72 stwierdzono, że „rażąca

niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną).

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, iż zachodzi

wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (CSNKW 1973, nr 6, poz. 76).

Z kolei, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia z dnia 30 maja 2003r. sygn. II AKa – 163/03 dał wyraz temu, że „nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą

sprawiedliwą,
zasłużoną” (OSA
2003, z. 11, poz.
113).

IV. Chociaż w
swojej apelacji
Prokurator (...)
podkreślał, że
Sąd I instancji
rzekomo nie
wskazał
argumentów,
które
przemawiają za
przyjęciem
prawidłowości
wymierzonej
kary 5 (pięciu)
lat pozbawienia
wolności, to
jednak należy
przypomnieć, że
w uzasadnieniu
wyroku Sąd I
instancji dał
wyraz temu,
iż wymierzając
oskarżonemu
mu karę
pozbawienia
wolności miał
przede
wszystkim na
względnie
dyrektywy jej
wymiaru
zawarte w art.
53 § 1 i 2
k.k., bacząc, by
dolegliwość kary
nie przekraczała
stopnia winy
oskarżonego,
uwzględnił
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu oraz miał
na uwadze cele

zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie wskazał, że orzeczona wobec oskarżonego V. T. kara pozbawienia wolności jest wystarczająco dolegliwa i spełnia w stosunku do niego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary pozbawienia wolności ma na celu odstraszenie od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy sprawcy zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Kara pozbawienia wolności w takiej

wysokości ma
skłonić
oskarżonego do
zmiany
postępowania i
przestrzegania
porządku
prawnego. W
ramach
prewencji
ogólnej
wymierzona
kara będzie w
ocenie Sądu
utwierdzać w
świadomości
społecznej
przekonanie o
obowiązaniu
normy prawnej i
dawać
gwarancję
skutecznego
zwalczania
przestępczości.
Ponadto
orzeczona kara
ma działać
odstraszająco na
potencjalnych
sprawców tego
rodzaju
przestępstw.
Społeczne
oddziaływanie
kary jako jeden
z celów kary jest
podyktowane
potrzebą
przekonania
społeczeństwa o
nieuchronności
kary za
naruszenie dóbr
chronionych
prawem i
nieopłacalności
zamachów na te
dobra,
wzmoczenia

poczucia
odpowiedzialności,
ugruntowania
poszanowania
prawa i
wyrobienia
właściwego
poczucia
sprawiedliwości
oraz poczucia
bezpieczeństwa.

Nie można
podzielić
stanowiska
wyrażonego w
apelacji
Prokurator (...),
że w niniejszej
sprawie
występowały
wyłącznie
okoliczności
obciążające, bez
okoliczności
łagodzących, a
także, że
rzekoma rażąca
niewspółmierność
kary wynikała
z bezzasadnego
odrzućenia
działania
oskarżonego V.
T. w warunkach
recydywy z art.
64 § 1 k.k.
Należy bowiem
jednoznacznie
stwierdzić, że
działanie
oskarżonego w
warunkach
recydywy
stanowiło w
wypadku
zarzutu
popelnienia
zbrodni z art.
156 § 1 pkt

2 k.k. wyłącznie okoliczność obciążającą wpływającą na wymiar kary i nie dawało prawnych podstaw do automatycznego zaostrzenia granic ustawowego zagrożenia karą (art. 64 § 3 k.k.).

Oceniając zaskarżony wyrok, a także dostrzegając całokształt okoliczności, które należy uwzględnić przy wymiarze kary, podniesione zarówno w apelacji Prokuratora (...), jak i w apelacji obrońcy oskarżonego, adw. Ł. B., należy uznać, że orzeczona kara 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności jest sprawiedliwa i wyważona, a także uwzględnia wszelkie okoliczności wymienione w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Po pierwsze, orzekając wskazaną karę, Sąd Okręgowy

we Wrocławiu
wziął pod uwagę
stopień
społecznej
szkodliwości
popelnionego
przez
oskarżonego V.
T. przestępstwa
z art. 156 § 1 pkt
2 k.k. w zw. z
art. 64 § 1 k.k.,
wyrażających się
w
okolicznościach
przedmiotowych
czynu (rodzaju
naruszonego
dobra
chronionego,
stopnia
naruszenia i
wywołanej
działaniem
oskarżonego
szkody i krzywdy
po stronie
pokrzywdzonej
D. D., w tym
konieczności
zabiegu
operacyjnego i
rehabilitacji,
sposobu
działania
oskarżonego,
rodzaju użytego
niebezpiecznego
narzędzia,
działania w
mieszkaniu
pokrzywdzonej i
w obecności
jej małoletniego
dziecka, jak
również
działaniu
oskarżonego w
stanie
nietrzeźwości)

oraz w
okolicznościach
podmiotowych
czynu
(umyślności,
postaci zamiaru
ewentualnego,
braku
premedytacji ze
strony
oskarżonego i
działania pod
wpływem
zamiaru
naglego,
motywów i
pobudek
oskarżonego,
wśród których
dominowało
poczucie
skrzywdzenia
zapowiedzią
zakończenia
związku przez
D. D. i
wystawieniem
rzeczy
osobistych
oskarżonego z
mieszkania na
klatkę
schodową).

Należy przy
tym szczególnie
pamiętać, że
mimo
poważnych
skutków
związanych ze
spowodowaniem
ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu
pokrzywdzonej
D. D., oskarżony
V. T. nie
planował
przestępstwa i

działał z
zamiarem
nagłym,
będącym
konsekwencją
jego osobowości,
wylbrzymionych
stanem
nietrzeźwości.

Jak wynika
bowiem z opinii
sądowo-
psychiatryczno-
psychologicznej
(k. 290-301), w
obrazie
osobowości
oskarżonego V.
T. występują
cechy
nieprawidłowe.

Jego
uczuciowość
wyższa jest
niedokształcona.

Jest
egocentryczny,
skupiony na
sobie, na
własnych
potrzebach.

Podjmując
decyzje kieruje
się doraźną
potrzebą, nie
zwraca przy
tym uwagi na
konsekwencje
własnych
wyborów, nie
liczy się z
negatywnymi
skutkami dla
siebie samego
i dla otoczenia.

Badany zna i
rozumie normy
społeczno-
prawne, traktuje

je dowolnie, ich internalizacja jest słaba. Ma większe niż przeciętne zapotrzebowanie na bodźce zewnętrzne, nie lubi monotonii. Może łatwo reagować impulsywnie, w sposób wygórowany w sytuacjach niezgodnych z własnymi oczekiwaniami. Wówczas może podejmować zachowania agresywne, stawać się napięty, drażliwy. Może łatwo działać pod wpływem czynników sytuacyjnych, własnych odczuwanych aktualnie emocji, przy tym nie jest wówczas skłonny do działań przemyślanych, do przewidywania skutków własnych zachowań. Niski wgląd w siebie, egocentryzm, trudności w regulowaniu negatywnych emocji, nieprzyjemnych stanów,

zaburzają jego prawidłowe funkcjonowanie emocjonalne, społeczne. W sytuacjach stresowych, niezgodnych z własnymi oczekiwaniami, czy subiektywnie trudnych badany wykazuje tendencje do koncentrowania się na sobie, na własnych przeżyciach emocjonalnych, przede wszystkim odczuwanej złości. Jego krytycyzm i wgląd w zakresie własnego funkcjonowania i wynikających z tego konsekwencji jest niski. Nie przejawia skłonności do analizy własnego zachowania i poszukiwania przyczyn swoich niepowodzeń w podejmowanych działaniach, doszukuje się ich w niesprzyjających okolicznościach zewnętrznych, stosowanych środkach psychoaktywnych. W warunkach kumulacji

negatywnych
emocji
oskarżony może
przejawiać
zachowania o
charakterze
emocjonalnym,
zwłaszcza będąc
pod wpływem
alkoholu i
środków
odurzających,
które obniżają
intelektualną
kontrolę
zachowań,
sprzyjają
wyzwalaniu
agresji (k.
299-300).

Oczywiście, nie
może to
ekskulpować
oskarżonego od
konsekwencji
prawnych jego
działania, lecz
pozwala
zrozumieć
pobudki i
motywację jego
działania.

Po wtóre,
zdecydowanie
obciążająco na
wymiar kary
wpłynęła
dotychczasowa
karalność
oskarżonego V.
T., jak również
działanie w
warunkach
powrotu do
przestępstwa z
art. 64 § 1
k.k. Jak już
wyżej wskazano,

choć Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyeliminował działanie oskarżonego w warunkach recydywy, to jednak działanie oskarżonego w warunkach recydywy stanowiło w wypadku zarzutu popełnienia zbrodni z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. wyłącznie okoliczność obciążającą wpływającą na wymiar kary i nie dawało prawnych podstaw do automatycznego zaostrożenia granic ustawowego zagrożenia karą (art. 64 § 3 k.k.). Taki obciążający charakter tej przesłanki Sąd I instancji dostrzegł i prawidłowo ocenił, dostosowując wymiar kary także i do tej okoliczności obciążającej.

Po trzeciej, niewątpliwie zarówno jako okoliczność obciążającą

należało ocenić zachowanie oskarżonego V. T. po przestępstwie, kiedy starał się wykazać, że to pokrzywdzona D. D. doznała przypadkowo obrażeń ciała, nadziewając się na nóż podczas pracy w kuchni, nakłaniając ją do przedstawienia takiej wersji zdarzenia pracownikom pogotowia ratunkowego i policjantom, a także w taki sposób opisując okoliczności zdarzenia przy wezwaniu pogotowia ratunkowego.

Po czwarte, kara 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności orzeczona przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu niewątpliwie uwzględnia także istotne okoliczności łagodzące, niesłusznie pomijane lub bagatelizowane przez oskarżyciela publicznego w kierowanej

apelacji, a
mianowicie:

1) niewątpliwe
niedojrzały
charakter
związku
pokrzywdzonej
D. D. i
oskarżonego V.
T. i sposób
zakończenia
tego związku
przez
pokrzywdzoną,
która w sposób
ponizający
wystawiła
oskarżonemu
rzeczy osobiste
z mieszkania na
klatkę
schodową;

2) zachowanie
oskarżonego V.
T. bezpośrednio
po popełnieniu
czynu
(oskarżony
przystąpił do
udzielenia
pomocy
pokrzywdzonej,
wezwał
pogotowie
ratunkowe, nie
ukrywał swojej
tożsamości, co
potwierdza
analiza nagrania
przez V. T.
wezwania
karetki
pogotowia).
Takie
zachowanie,
choć widać w
nim było chęć
uniknięcia

odpowiedzialności
karnej,
jednoznacznie i
obiektywnie
uchroniło
pokrzywdzoną
przed
poważniejszymi
skutkami
zdarzenia i
zmierzało do
ratowania jej
życia;

3) przyznanie
się oskarżonego
V. T. do winy
i sprawstwa,
współpraca z
organami
ścigania na
etapie śledztwa,
a także skrucha
okazana,
zarówno na
etapie
postępowania
przygotowawczego
jak również
na rozprawie
głównej i
apelacyjnej (k.
25-26, 33-36,
46, 224-225);

4) właściwości i
warunki
osobiste
oskarżonego V.
T., który przed
popelnieniem
przypisanego
przestępstwa z
art. 156 § 1
pkt 2 k.k.
pracował w
firmie
budowlanej i
miał dobre
relacje z

dzieckiem
pokrzywdzonej
D. D. i dopiero w
ostatnim okresie
przed
zdarzeniem
zaczął
nadużywać
alkoholu (por.
wywiad
środowiskowy –
k. 284-286), a
także
mankamenty
osobowościowe
omówione
szeroko
wcześniej,
wynikające z
wniosków opinii
sądowo-
psychiatryczno-
psychologicznej
(k. 290-301);

5) nieznana
Sądowi I
instancji, lecz
potwierdzająca
wnioski o
sprawiedliwości
orzeczonej kary,
generalnie
pozytywna
opinia o
oskarżonym z
Aresztu
Śledczego we
W. (k. 477-478),
wskazująca, że
podczas
dotychczasowego
tymczasowego
aresztowania
zostały
osiągnięte
istotne cele
resocjalizacyjne i
readaptacyjne.

Nie można zatem zgodzić się z zarzutami apelacji Prokuratora (...), że Sąd Okręgowy we Wrocławiu dopuścił się rażącej niewspółmierności wymierzając oskarżonemu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności. W wypadku oskarżonego V. T. kara w tej postaci, nie razi jednak nadmierną łagodnością i w pełni realizuje cele kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wymierzył karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w

stosunku do
skazanego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa
(art. 53 § 1 k.k.).
Wymierzając
karę, Sąd I
instancji
uwzględnił w
szczegółności
motywację i
sposób
zachowania się
sprawcy, rodzaj i
stopień
naruszenia
ciążących na
sprawcy
obowiązków,
rodzaj i rozmiar
ujemnych
następstw
przestępstwa,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, sposób
życia przed
popelnieniem
przestępstwa i
zachowanie się
po jego
popelnieniu, a
także
zachowanie się
pokrzywdzonego
(art. 53 § 2 k.k.).

Niewątpliwie,
prokurator we
wniesionej przez
siebie apelacji
oraz podczas
przemówienia
na rozprawie
apelacyjnej,

podniósł szereg okoliczności rozumianych przez siebie jako obciążające, jednak mimo tego szereg wskazanych wyżej okoliczności przemawiało za potrzebą wymierzenia oskarżonemu kary w takiej postaci, jaką przyjął Sąd I instancji, zaś żądana przez prokuratora kara 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności byłaby absolutnie niewspółmierna (nadmiernie surowa) i niesprawiedliwa, a także kłóciłaby się z zasadą orzekania kary pozbawienia wolności wyłącznie jako ultima ratio.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu, za zarzucony czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., kary 8 (ośmiu)

zasadny

częściowo
zasadny

niezasadny

lat pozbawienia wolności.	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek apelacji Prokuratora (...) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu, za zarzucony czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., kary 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności, był całkowicie bezzasadny, zaś argumenty przemawiające za nieuwzględnieniem apelacji prokuratora przedstawiono wyczerpująco we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia. Wymierzona kara 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, jest karą współmierną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu	

<p>oskarżonego. Wymierzona kara jest współmierna, sprawiedliwa i humanitarna, a także uwzględnia całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu sprawcy, stopień winy, jego właściwości i warunki osobiste oraz postawę procesową i zachowanie V. T. po przestępstwie.</p>	
<p>Zarzut apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego V. T., adw. Ł. B.</p>	
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu V. T. kary w wymiarze 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, przez nieuwzględnienie przez Sąd I Instancji okoliczności łagodzących w szczególności wszystkich dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k.,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>co doprowadziło do wydania orzeczenia kary rażąco surowej pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosząc się do apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego V. T., adw. Ł. B. należy zdecydowanie odrzucić zarzuty o rażącej niewspółmierności kary 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, jako zbyt surowej.</p> <p>Wymierzając tę karę, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wziął pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy, w tym także okoliczności podniesione w apelacji obrońcy, a mianowicie fakt, że oskarżony V. T. działał impulsywnie, a po popełnieniu czynu (jeden</p>	

cios) podjął wszelkie działania celem zapewnienia pokrzywdzonej pomocy medycznej i do czasu przyjazdu karetki pogotowia to oskarżony opiekował się pokrzywdzoną.

W wymiarze kary znalazło wyraz to, iż oskarżony żałował swojego zachowania i chciał odwrócić skutki, jakie to zachowanie przyniosło.

Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny postawy oskarżonego V. T., nie zapominając, że starał się początkowo uniknąć odpowiedzialności karnej i przekonać pokrzywdzoną D. D. oraz pracowników pogotowia ratunkowego i policjantów, że to pokrzywdzona przypadkowo

nadziała się na
nóż.

Reasumując
należy
stwierdzić, że
Sąd Okręgowy
we Wrocławiu
słusznie uznał,
że z uwagi
na charakter
popelnionego
przestępstwa,
kara 5 (pięciu)
lat pozbawienia
wolności, jest
karą
współmierną do
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
czynu
oskarżonego.

Wspomniana
kara spełni swe
cele w zakresie
prewencji
ogólnej i
szczególnej, a
także nie będzie
sprzeczna ze
społecznym
rozumieniem
zbrodni, winy
i sprawiedliwej
odpłaty,
zwłaszcza gdy
rozważy się
podłoże
zdarzenia.

Wszystkie
istotne
okoliczności
związane z
podstawami
orzeczenia kary
opisano
wcześniej, od
nosząc się do
apelacji

<p>Prokuratora (...). Argumenty te pozostają w pełni aktualne także w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego i nie ma potrzeby ich powielać.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu, za przypisany czyn na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k., kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego V. T., adw. Ł. B. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu, za zarzucony czyn na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,</p>		

kary 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, był całkowicie bezzasadny, zaś argumenty przemawiające za nieuwzględnieniem apelacji obrońcy przedstawiono wyczerpująco we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia. Wymierzona kara 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, jest karą współmierną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Wymierzona kara jest współmierną, sprawiedliwą i humanitarną, a także uwzględnia całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu sprawcy, stopień winy, jego właściwości i warunki osobiste oraz postawę procesową i zachowanie V. T. po przestępstwie.

--	--	--	--	--	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nie dotyczy.</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Poza zamianami zaskarżonego wyroku przedstawionymi</p>		

<p>wyżej, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego V. T..</p>	
<p>Zwięźle o powodach w utrzymania w mocy</p>	
<p>Należało w pełni zaakceptować rekonstrukcję stanu faktycznego przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu na stronach 1-6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wraz z powołanymi tam dowodami pozwalającymi na rekonstrukcję tego stanu faktycznego (k. 433-435v).</p> <p>Należało także w pełni zaakceptować ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego V. T. na tle pozostałego materiału dowodowego zaprezentowaną przez Sąd I instancji w uzasadnieniu</p>	

<p>zaskarżonego wyroku, a także wnioski Sądu I instancji co do potrzeby orzeczenia kary 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmieniono zaskarżony wyrok przyjmując, że oskarżony V. T. dopuścił się przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., przypisanego mu w punkcie I części rozstrzygającej, w warunkach recydywy opisanych w punkcie I części wstępnej i kwalifikację prawną tego przestępstwa uzupełniając o przepis art. 64 § 1 k.k. W pozostałej części zaskarżony wyrok w</p>		

<p>stosunku do oskarżonego V. T. utrzymuje w mocy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Poza wskazaną i omówioną wyżej zmianą zaskarżonego wyroku, orzeczenie to utrzymano w mocy w pozostałej części wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none"> • istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., • tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.), • błędnej kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.), • a także niestwierdzenia 	

<p>z powodów opisanych wyżej nietrafności podniesionych w apelacjach zarzutów (art. 438 § 1 pkt 4 k.p.k.).</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia</p>			
<p>Nie zachodziły okoliczności z art. 439 k.p.k.</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia</p>			
<p>Nie zachodziły okoliczności z</p>			

<p>art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p>			
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>			
<p>Nie zachodziły okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.</p>			
<p>4.1.</p>		<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>	

<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>	
<p>Nie zachodziły okoliczności z art. 454 § 1 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z powodu ograniczeń nie peius.</p>	
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>	
<p>Nie zachodziły okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. nakazujące uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Dlatego nie formułowano zapatrywań prawnych i wskazań co do dalszego postępowania.</p>	

<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III.</p>	<p>Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu kary 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu V. T. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 czerwca 2021r. od godz. 21.55 do dnia 05 maja 2022r.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV.</p>	<p>W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. oraz art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zwolniono oskarżonego V. T. od ponoszenia kosztów</p>	

postępowania odwoławczego, obciążając Skarb Państwa wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu.

Przy wspomnianym orzeczeniu wzięto zasady słuszności w związku z zakresem uwzględnionych środków odwoławczych, a także stan majątkowy, rodzinny i osobisty oskarżonego, uznając, że poniesienie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przekracza jego możliwości i nie może ich ponieść bez uszczerbku dla siebie i rodziny.

**7. PODPISY
SĘDZIÓW**

Bogusław	Wawrzyniec	Ryszard
Tocich	Maćko	Kwidziński